

கடலை எழுதியவன்

கதை சொல்லி கதைஜனவரி 15, 2018கட்டுரை, கவிதை



தன்னை ஓர் ஓரத்து வாசகன் என்று எப்போதும் சொல்லிக் கொள்ளும் இந்திரன்.. உண்மையில் ஒரு தீவிர வாசகன். அவரது படிக்கும் அறைக்கு ஒரு புதிய புத்தகம் வந்து சேர்வதைப்போல் அவருக்கு ஒரு புதிய வயது வந்து இன்று சேர்கிறது. அவரது தீவிர வாசிப்பு இன்னும் இன்னும் அதிகரிக்க வேண்டும் என வாழ்த்துகிறேன்.

\\

~~~~~

கடலுக்கு முன் அலைகள் பார்த்து அமர்ந்திருக்கிறேன். மிக அருகில் அமர்ந்திருக்கிறார் இந்திரன். கடல் புரளும் ஓசை

அறையெங்கும் வியாபித்திருக்கிறது. அது, கோடையின் வெம்மை அடங்கிய அந்திப்பொழுது. அவர் வீட்டின் எதிரே இருந்த மரம் இலைகளால் மட்டுமே நிரம்பியிருந்தது. நகரத்தின் அடர்த்தியான காற்றுக்கு மரம் அசைந்துக் கொண்டிருந்தது. செக்கச் செவப்பு மலர்களால் அம்மரம் நிரம்பியிருந்த போன பருவத்தில் இந்திரனுக்கு நான் அறிமுகமானவன் இல்லை. வெளிச்சத்திடம் தன்னை ஒப்படைக்கும் செடியென அவர்முன் இப்போது நான் அமர்ந்திருக்கிறேன். நாங்கள் உரையாடுகிறோம். திறந்த ஜன்னலின் வழியே உள்புகுந்த மாலை வெளிச்சத்தில் அவரது வாஞ்சை மிகுந்த மொழியை நான் பதிவு செய்துகொள்கிறேன். அவர் மொழி என் கவிதைக்கு உப்பிடுகிறது. அளவான ருசியோடு நாங்கள் கவிதையை சமைத்துக்கொண்டிருந்தோம். மொழியின் மகரந்தம் கசிந்து, அறையெங்கும் சூழ்ந்திருந்தது கவிதையின் வாசனை. சென்னையின் பிரத்யேகமானப் பக்கங்களை நெருக்கத்தில் உணர்ந்திருந்த ஒரு கவிஞனை, கொஞ்சம் கவிதைகளோடு போய் சந்தித்தபோது ஒரு புன்னகையால் பயணக் களைப்பைத் துரத்திவிட முடியும் என்பதை சாத்தியப்படுத்தினார் இந்திரன். நகரம் எனில் புழுக்கமும் இரைச்சலும் என்ற நினைவிலிருந்தவனை, சென்னைக்கு ஒரு யுவதியின் உதட்டசைவில் கசியும் முறுவல் இருப்பதை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். நகரம் லேசாக கறுப்பு வெள்ளையிலிருந்து வண்ணத்துக்கு மாறத்தொடங்கியபோது, அவரது காரில் நாங்கள் பயணிக்கத் தொடங்கினோம். அவருடைய கார் ஓட்டுனருக்கும் மிகச் சிறப்பான புன்னகையைப் பரிந்துரைத்திருப்பார் போலும். சூழலை மிருதுவாக்கும் பாடல் ஒன்றை காருக்குள் கசியவிட்டார் ஓட்டுனர்.

வானம் முழுவதும் இசையைப் பூசிய சிறகுகள் மிதப்பதை கார் கண்ணாடியை இறக்கிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன் நான். மலைச்சிகரக் காடுகளில் இடியோடு பெய்த அடைமழையின் நினைவுகளில் அலை பரப்பி கையில் பிடித்தணைக்க முடியாத மேகங்களின் பிரதிபலிக்கும் பிம்பங்களைச் சுழல்களில் சுழற்றி இழுத்தபடி நகரும் நதியின் பழமையை அப்பாடலின் இடையிசையூடே கலந்திருந்தார் இளையராஜா. பின்னிருக்கையில் அமர்ந்திருந்த இந்திரன் திறந்திருந்த கண்ணாடி வழியே கட்டிடங்களுக்கு மேலாக மிதந்த மேகங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே வந்தார்.

நாங்கள் இறங்கிய உணவு விடுதியின் வாசலில் சோடியம் விளக்குகளின் மஞ்சள் வெளிச்சம் இறைந்திருந்தது. முன்னிரவின் சாயலுக்கு அந்தி மாறிக்கொண்டிருந்தது. யாருமற்ற உணவு மேசையில் எதிரெதிரே அமர்ந்துகொண்டோம். இன்றைய கவிதைகள் பற்றி உரையாட தொடங்கினோம். பழைய எலும்புத்துண்டுகள் இன்றைய கவிஞனுக்குப் போதுமானவை அல்ல. புதிதாய் எழுத வருபவர்கள் வனத்திற்குள் நுழைந்து வேட்டையாடக் கூடியவர்கள்போல நடந்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அப்போதுதான் இந்த நூற்றாண்டின் கவிதைக்கான சவால்கள் நம் முன்னால் தோன்றும். இந்த சவால்களை எந்த அளவுக்குக் கவிஞன் நேரடியாக சந்திக்கிறானோ அந்த அளவுக்கு அவனது கவிதையின் தரம் உயர்கிறது. உங்களது கவிதைகள் இத்தகைய சவால்களை எதிர்நோக்கக் கூடியதாக இருப்பதால் சிறப்படைகின்றன என்றார் இந்திரன்.

இங்கு எழுதக்கூடியவர்கள் பலரும் நீர்மேலே மிதக்கும் தக்கையைப் பற்றியே எழுதுகிறார்கள். யாருக்கும் முள்ளில் மாட்டி உள்ளிறக்கிய புழுவின் துடிப்பு பற்றிய

அவதானிப்பில்லை. இறையெனப் பின் மாயப்போகும்  
மீனின் வெகுளியைப் பதிவுசெய்வதில்லை. இப்படி  
மேம்போக்காக நீச்சலடிக்கும் ஒரு கவிஞனாக என்னை  
நான் எப்போதும் அனுமதித்ததில்லை. மீன்களைப்  
பேசுவதற்குப் பதிலாக தண்ணீரையும், தண்ணீரைப்  
பேசுவதற்குப் பதிலாக தாகத்தையும், தாகத்தைப்  
பேசுவதற்குப் பதிலாக கோடையையும் பேசக்கூடிய  
கவிஞனை என்னுள் நான் வைத்திருக்கிறேன்.  
இயங்குவதைக் காட்டிலும் இயக்குவது எதுவென்று  
அறிவது அவசியமானது என்றார்.

பாசியை விலக்கினால் மீன்களைப் பார்க்க முடியும்  
என்பது தெரியாமல் கரையிலேயே நின்று பாசியைப்  
பற்றியே பலரும் எழுதுகிறார்கள் என்பதாய் அவர்  
முன்வைத்த உரையாடலைப் புரிந்துகொண்டேன்.  
கோப்பையில் மீதமிருந்த தேநீர் மிதமான வெப்பத்திலிருந்து  
குறைந்து கிட்டத்தட்ட சில்லிட ஆரம்பித்திருந்தது. உணவு  
விடுதியை விட்டு நாங்கள் வெளியே வந்தபோது  
சாலையில் வாகனங்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்திருந்தது.  
சென்னையின் நிறம் பகலை விடவும் இரவில்  
அலாதியானதாய் இருந்தது.

பால்கனி வழியாக மாடிக்கு ஏறிய கொடியின் சின்னஞ்சிறு  
இலைகளில் வெளிச்சம் பூத்திருந்ததைப் பார்த்தபடியே  
படிக்கட்டில் எறி மறுபடியும் அவர் வீட்டில், சோபாவில்  
அமர்ந்தோம். நூல்கள் அடுக்கப்பட்டிருந்த கண்ணாடிப்  
பீரோவைக் கடந்து உள்ளறைக்குச் சென்று திரும்பினார்  
இந்திரன். அவரது அண்மைக்கால கவிதைத் தொகுதியான  
மிக அருகில் கடல் நூலை கையில் தந்தார். அண்மையில்  
அவர் பயணம் செய்த கொதுலுப் எனும் கரீபியன் தீவில்  
எழுதிய கவிதைகள்தான் இந்நூலாகத்

தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னார். கிளை மாறி அமரும் பறவையைப் போல் அந்த நூலின் பக்கங்களைப் புரட்டி நான் கவிதைகளைப் படிக்கத் தொடங்கினேன். வாசிப்பின் வழியாக கரீபியன் தீவுக்குள் போய்க்கொண்டிருந்தேன். இரவின் நெற்றியில் என் பெயரை எழுதத் தொடங்கினாள், கரீபியன் கடலில் மிதக்கும் பட்டாம் பூச்சி தீவில் இருக்கும், நான் பார்த்திராத அந்தக் கறுப்பு அழகி. என் முன்னோர்களின் வழித்தடங்களில் உன் பாட்டனின் பாதரேகைகள் படிந்திருப்பதைப் பார் என்று அவள் கூறுவது என் காதில் விழுந்தது.

பண்டிச்சேரி, காரைக்கால் ஆகிய பகுதிகளிலிருந்து கொதுலுப் தீவின் கரும்புத் தோட்டத்திற்கு கூலி அடிமைகளாகச் சென்ற தன் முன்னோர்களின் மொழியை தான் ஒருமாத காலம் தங்கிக் கேட்டு அறிந்ததாக இந்திரன் சொன்னபோது, புராதன கோயிலின் இருட்டுக்குள் சட்டென நான் உள்நுழைந்து விட்டதுபோல் ஒரு பிரமை உண்டாயிற்று. படபடவென எங்கிருந்தோ என் புராதனத்தைத் தூண்டிச் சிலிர்க்க வைக்கும் உடுக்கை ஒலி கேட்பது போல் இருந்தது. புத்தகத்தை மூடிவைத்துவிட்டு இந்திரனைப் பார்த்தேன். உப்புக்காற்று படிந்து ஈரம் பரவியதாய் இருந்தது அவர் முகம். பாடலைத் தேர்ந்தெடுக்காத தனித்தப் பறவையைப் போல் அவர் அமர்ந்திருந்தார். பால்கனி வெளிச்சத்தில் ஒரு நிழல் விழுந்து கடந்து போனதை அவரிடம் நான் காட்டவில்லை. அது அந்தக் கறுப்பு அழகியின் நிழலாகவும் இருக்கலாம். இருளும் ஈரமுமாய் மழைக்காடுகள் என்னை வரவேற்க, ஏற்கனவே நன்கறிந்த என் கடலின் மொழியை கொதுலுப் தீவில் நான் கேட்டபோது என் தாய்ச் சமூகத்தின் ஞாபகம்

எனக்கு வந்துப்போனதை என்னால் இப்படி  
கவிதையாகத்தான் ஆக்க முடிந்தது. கடலிடம் நான்  
யாசித்துப் பெற்ற கனவுகள் தூங்கா இரவுகளிலும்  
தொடர்ந்து வந்ததை இக்கவிதைகளில் இறக்கி  
வைத்திருக்கிறேன் ஒரு கடலோடியைப் போல் இந்திரன்  
பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, ஆளுயர அலை ஒன்று வந்து  
என்னைக் கடலுக்குள் இழுத்துப்போவது போல்  
உணர்ந்தேன். உப்புநீர்த் திவலைகள் அரித்துத் தின்றது  
போக மீந்த, தரை கட்டி நின்ற கப்பலின் நெடுங்காலத்  
தனிமையை ஒரே நேரத்தில் நாங்கள் இருவரும்  
அடைந்தோம். சற்று நேரம் நாங்கள் எதுவும்  
பேசிக்கொள்ளவில்லை. அந்த அறைக்குள் ஆப்பிரிக்க  
கறுப்பு மனிதர்களின் நிழல்கள் ஊடாடியிருப்பதாக  
பாவித்துக்கொண்டேன்.

மின்விசிறியில் அடிப்பட்ட சிட்டுக்குருவியைப் போல்  
டெரியில் துடித்துக்கொண்டிருக்கும் கறுப்பு அழகியின்  
உதிர்ந்த முடியின் நினைவாக இருந்த என்னைக் கவனம்  
திருப்பிய இந்திரன், நான் கொடுத்த எனது சில  
கவிதைகளின் பிரதிகளைப் படித்தபடி பேசத்தொடங்கினார்.  
இலையின் நடனம் எனும் எனது கவிதை அவருக்குப்  
பிரத்யேகமாகப் பிடித்திருந்தது. நதியில் உதிரும்  
இலையை, ஆப்பிரிக்கக் காடுகளில் திரியும் பழங்குடியும்  
தன் சாயலோடுதான் பார்க்கிறான். நதியில் இறங்கிய  
நாடோடியின் பாடலை நனையாமல் கரையேற்றி எடுத்துச்  
செல்லும் படகோட்டியை, தொன்மையான, இருள் படிந்த,  
இந்த உலகத்தைப்போன்ற பழமையான, ஆன்மாவைப்  
போன்று ஆழமான நதியை அறிந்தவனாக இருக்கும்  
லாங்ஸ்டன் ஹ்யூக்ஸிடம் அழைத்துச் செல்கின்றன உன்  
கவிதைகள். இங்கு உன் சாயலோடு நதியில் உதிரும்

இலைகளை லாங்ஸ்டன் ஹ்யூக்ஸ் எனும் கறுப்பு அமெரிக்கக் கவிஞன் கையில் ஏந்திக் கொள்ள வாய்ப்பிருக்கிறது.

கவிதை என்பது தமிழ்ச்சூழலில் ஒரு நெரிசல் மிகுந்த பஸ். அதில் ஏறி பயணம் செய்யவேண்டும் என்றால் சலிப்படையாமல் நிறைய எழுத வேண்டும் என்று கூறிய இந்திரனை, புதிய தளிருக்கு இடம் கொடுத்து பழைய சருகுகள் உதிர்ந்தன என்று புரிந்துகொண்ட பறவையென.. உணர்ந்துகொண்டு விடைபெற்றேன். வாசல் திறந்து வெளியே வந்தபோது ஆப்பிரிக்க கறுப்பு அழகி எனக்காக வெளியே காத்திருந்தாள். நாங்கள் இருவரும் அன்றிரவின் நெற்றியில் இந்திரனின் பெயரை எழுதிக்கொண்டிருந்தோம்.

[மெளனன் யாத்ரீகா](#)